

תזתמל

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

פי שרוצה - הוא גם חיים אלא שחיצו חרע.

ה'קלוגנקער': כלשנו של הרב, מעור את עני השכל

ראר עמוד 21

ערב שבת קודש פ' קרח (באה"ק: חוקת)
חי' תהא שנת נפלאות טובה

למב

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קרו המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

יהי המלך. רבי נמו.

קונטרס "יהי המלך" מביא אליך בכל שבוע

- שיחות
- פנינים
- אוצרות מתורתו של הרבי מלך המשיח

קונטרס "יהי המלך" מביא אליך בכל שבוע

את מילותיו הקדושות של הרבי

והשבוע - "יחי המלך" במהדורה מיוחדת

יפה יותר, ששירה יותר ומיוחדת יותר!

היה שורתך?

עזור לנו להגיע ליותר אנשים

הפג את הקונטרס בין ידידך, מכריך ומקורבך
עשה עוד צעד להבאת האולה תיכף ומיד ממש

זכור!

זה לא השופר של הרבי. זה הרבי!

3 דבר מלכות פרסום ראשון בלה"ק

ג' תמוז - שנת ה-50 / משיחת ש"פ חוקת ה'תשל"ז

8 זמן הגאולה

אך "לתפוס" את הנשיא / הקשר דפישת השבוע והגאולה

10 מסימני הגאולה

מה עונה יהודי כששואלים אותו: מה ה' המופת האחרון שראה? / סימני הגאולה בדרונו

12 מוסף מיוחד לג' תמוז

מחז ג' תמוז? / קטעי שיחות במרתו של יום

28 "כתב המלך" פרסום ראשון

הגהת הרבי על שיחת ט"ז תמוז ה'תשמ"ז / צילום מכת"ק של הרבי

30 "זנחתום בטבעת המלך" פרסום ראשון

עומדים בנהר וצועקים מים / איגרת-קודש בפירסום ראשון

מערכת "יהי המלך"

יוצא-לאור על-ידי: תלמירי ה"קבוצה", "יחילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770
משרד ראשי: 11213, Brooklyn, NY, #38, Kingston Ave. • טלפון: 778-6670 (718)
סניף ארץ הקודש: שביל האמונה 9, קריית-שמואל, חולפה • טלפקס: 840-3153 (04)
דואר אלקטרוני: yeh@necvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshaich.net/blind

ג' תמוז – שנת ה-50

הקביעות של ג' תמוז בכל שנה היא באותו היום בשבע שבו חל יום א' דחג הפסח • ביום א' דחג הפסח היתה התחלת המאולה – וזוהי הישיבות בין יום א' דחג הפסח לג' תמוז, שגם בג' תמוז ה' הענין דהתחלת המאולה • שלימות הענין של יציאת מצרים היתה בשעת מ"ת, שבבועות "זמן מתן תורתנו" הרי הוא יום החמישים מאז היום הראשון של חג הפסח, ועד"ז עתה בשנת היובל, שיובל ה"ז חמישים שנה

תרגום הפשי משיחת ש"פ חוקת, ט' תמוז ה'תשל"ז* – בלתי מוגה**
פרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת מערכת "דבר המלך"

דעו, שזוה ענין של גאולה, ורק לאחמ"כ ב"ב תמוז, נתבדר שבג' תמוז היתה כבר התחלת הגאולה.

ב. מה שקודם לכן לא ידעו שזוה ענין של גאולה (אלא חשב שזוה ענין של גלות) – לא היתה זו טעות, כיון שחם-שלום לומר שהי' ענין של טעות אצל אנשי הדר, ובפסח בהחשב בה שהיא אמר אז שבאם הענין דהפעת היהדות אינו אפשרי, אזי לא זקוקים לכללות עניניו ה"י –

אלא כדי שיתרי' היספה בענין הגאולה וכתירו' האור מן החושך ויתרו' ההכמה מן הסבלות, הוצרך להיות ענין הגלות; ישהה

א. שבת זו חלה בין ג' תמוז ל"ב תמוז.

ב"ב תמוז נתבדר למפיע, שבג' תמוז הי' כבר ענין של גאולה, שהי' בתחילה לא ידעו מהו הענין של ג' תמוז, היית ודאי"פ שבימים זה הוא יצא מהמאסר, אבל הרי עדיין הי' בתקופו עונש הגלות לקאסטרזאמא.

וכמוכא בספר חינוך' בונגע לענין הגלות בעיר המקלט, שעונש הגלות הוא חמור יותר מהעונש הקודם שהי' עליו (מיתה).

וזוהי גם הסיבה לזה ש"ברכת הגומל" היתה רק ב"ב תמוז (ולא אחרי ג' תמוז), ועד"ז המאמרים ד"ה "ברוך הגומל כו"י נאמרו רק לאחרי"ב תמוז – כיון שבג' תמוז עדיין לא

עומדים בנהר וצועקים מים

לפינו אגרת נדירה מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לאחד מאנשי באה"ק מתאריך כ"ט סיון ה'תשס"ז – בפרסום ראשון

ורדאי הי', שזקני אנ"ש דאה"ק ת"י יתאספו ויעשו סד הכל בעניני חב"ד ומצבם – מה שנגשה בדרך מלמטה למעלה במשך השנים האחרונות. והרי עתה בטח גם בעיני בשר רואים את האפשרויות שהי' לפעול בענינים הכי שונים, החלחה שהשפיעו מלמעלה למטה למעלה מן הטבע למגרי, ופב"פ ופב"פ היו בשעת מעשה עסוקים במו"מ וסכסוכים שביניהם, חלוקי דיעות ופירוד הלכות וכיו"צ, וכבר כתבתי לאחד מאנשי, שיכולים היו חלק חשוב מאנשי' להתפרנס ובהחלפה בעניני חב"ד באה"ק ת"י, ובלבד שישעו הרשויות בהתחלת הפעולות הי' שונחים על הכרח ערך עצמו, ובמילא יכולים היו להתדבר עם פב"פ ופב"פ ובמילא הי' נבנה בין חב"ד לשם ולתפארת ולתהלה. ותמורת זה הנה כשמתאספים בונגע לעניני חב"ד – מביטים בחשד איש על דעה: אפשר וייל יענוע אראפרייסען דעם נאז, ולפעמים קרובות הרי זה בעיניו לא דרך "אפשר" אלא "ודאי" ובמילא בא למסקנא כמים הפנים לפנים – שצריך אראפרייסו דעם נאז. ולכל הייחוד מחליט. דמה לו ולכל הענין, יתנהגו הענינים על ידי אחרים, ואני אתעסק בענינים הפרטים שלי, וכיון שבלו השתפתי בדאי לא יצלחתי, הנה כעבור זמן ויבואו לבקשני להשתתף – אזי: (א) אוכל לאמר, אהא! וואס האב איך געזאגט. (ב) בטח ישישבוני בדאי, ויתנו לי מעדדאל וחכם יתקרי וכ'.

והנה אין עניני במכתב זה להתיסק בהדרכת פב"פ ופב"פ, ולא נגעתי בה אלא בהנוגע להיסקנות במקצועות השונות – אשר לא רק שאין הולכים בה מחיל אל חיל, אלא מתמעטות היסקנות ומתמעטים העסקים. ומובן, אשר זהו מביא אז מען מאטעוירט זיך בעניני פרנסה במשמיות. והוא ע"ד המובא בתניא ריש פרק מ' שעומדים בנהר מלא מים וצועקים מים. וכוונתי בה לפרנסה כפשוטה שבשו"א אין יכולים להחליט לקחת הפנסה שם מוכנה, היינו העסקנות בכרם חב"ד. והצלחה מופלגה למעלה מן הטבע גם בה – שבתוך אין יודעים את המצב המאוב במאד ת"ל – בתוככי אנשי.

בברכה לבישו"ט בעניניו הפרטים ובפרט בענינים הכללים.

בשם כ"ק אדמו"ר שליט"א

מוכרי

* כלכלות שיהא זו – לראה שיהת שיפ קורת, ג תמוז ה'תשמ"ח (נדפס בייחוד המלך"י גליון ר"א ע' 43, ושיחת שיפ קורת, ג תמוז ה'תשמ"ח) (סדר"ש תשמ"ח חייב ע' 499). וראה שם הת' 77 חת"ג 8-9.

* בשנת תשל"ז מלא יובל שנים לרג המאולה יב-ג תמוז (תרכ"ז - תשל"ז). מונבא בה לרגל שנת היובל לנשיאות ב"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א (וי"ד שבט תשי"ז - תשי"ח). המל"ל.

ג. ויש לומר הכיאר בזה
 כנזע לסקי ההלכות רדוילי תוסקים - אף שכלל חסדו מורוהים
 על דברי רבותיהם, הרי, מוכן זמן משום - עלפי-חכמה-הפלי-החבוננו
 והתייעו בכיורו וליבון כל פטרי הסוגיא כו. ועו שהגיעו למסקנא - כשכלם
 הם - שהמסדר הוא כן וכו'. וכמוכח גם מהא שבמקום שרי וראה להם
 שההלכה היא דלא כמו שפסקו רבותיהם - חלקו עליהם
 ועמ"י, רב בישראל שמורה הלכה עמ"י כבסרי תוסקים - סומך ולא
 על המסדר של רבותיו דוסק הויל, כי אמר על מסדר של אותו פוסק, שהכרעה
 ומסקנת המסדר היא גם (בעיקר) ע"י שיקול דעתו הוא
 ולכן, גם לאחרי שנחברו שובו חור בו א. אין זה משנה כלל-הא-היפק
 המסדר דוסק-הויל ואף שכלל-הפלי-החבוננו-הפלי-החבוננו-הפלי-החבוננו
 ומסקנת המסדר היא גם - כפי-שנר-דבר-כי-אם-מסוי-שיקול-דעתו-היינו
 שהוא/חמ-המסדר.
 ד. אמנם, לכאורה יש להקשה על זה מה"ש רבינו הוקין, וז"ל
 יהרבה מספרים האשונים וז"ל לא יצאו לאור הרפוס עד"ן בימי
 האחרונים וז"ל, הטריו ומא ותנשכיס אחריהם כו. ולואת ודאי אין לסמוך
 להקל לכעשה על הקולוח שנמצאו בדברי האחרונים וז"ל
 ד. אמנם, לכאורה יש להקשה על זה מה"ש רבינו הוקין, וז"ל
 יהרבה מספרים האשונים וז"ל לא יצאו לאור הרפוס עד"ן בימי
 האחרונים וז"ל, הטריו ומא ותנשכיס אחריהם כו. ולואת ודאי אין לסמוך
 להקל לכעשה על הקולוח שנמצאו בדברי האחרונים וז"ל
 ד. אמנם, לכאורה יש להקשה על זה מה"ש רבינו הוקין, וז"ל
 יהרבה מספרים האשונים וז"ל לא יצאו לאור הרפוס עד"ן בימי
 האחרונים וז"ל, הטריו ומא ותנשכיס אחריהם כו. ולואת ודאי אין לסמוך
 להקל לכעשה על הקולוח שנמצאו בדברי האחרונים וז"ל

11
 12
 13
 14
 15
 16
 17
 18
 19
 20
 21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50
 51
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100

מעלה באור סתם ועד"י בהכמה סתם (שיאים)
 באים מן החשך והסכלות), שבה אין תניית
 מקום כלל לענין הסכלות - אבל כל זה אינו
 מניע למעלה שישנה ביערון האור (הבא) מן
 החושך, ויערון החכמה (הבא) מן הסכלות.
 כך הוא בכללות ענין
 הללתי, מתחיל מענין
 הלולת הראשון - ירדת
 הנשמה מאגרא רמה
 לבירא עמיקתא,
 שלבאורה הרי לא מובן
 למה עשה ה' ככה?
 ומסבירים זאת, שזוהי
 ירדה לצורך על"י.
 וידעי הביאור בה:
 דלכאורה אינו מובן, לשם
 מה זקוקים לענין הירידה,
 הרי יכול להיות רק ענין
 העל"י?
 והביאור בה, כדי שתהי'
 העל"י בתכלית העילוי מוכרח שקודם יהי' ענין
 של ירדה (ע"י) הענין דיערון האור מן
 החושך).
 וזהו ג"כ הביאור על כל ענין של גלות.
 ועד"י בענין ג' תמוז: זה שהי' עונש של
 גלות לקאסטרו אמא ונכמבא לעיל מספר
 החינוך שענין הלולת הוא מר ממות, ונוסף לזה,
 העונש הרי הי' לגי שנים ש"בלולת זמני הוי
 חוקה"ן] - הכוונה בהה היתה, כדי שהתאוללה

דבר זה מיוסד הרי ע"פ
 נגלה, כאמור לעיל שבבית
 המומל נאמרה רק אחרי
 י"ב תמוז, וכפי שאמרו"ד
 הזקן כותב בסדר ברכת
 התניין שחוללה שנתפא
 צריך לבדד ברכת המומל
 רק כש"יחזור לבירוי
 למוז"י, זאת-אומרת, שבג'
 תמוז עדיין לא הי' ענין
 התאוללה, רק בל"ב תמוז
 איגלאי מילתא למפרע
 שבג' תמוז החל ענין
 התאוללה.
 וכיון שזה הי' כיערון
 החכמה מן הסכלות, הרי
 זה ע"י הענין של חכם
 מעיקרו, היות זהו קשור
 לענין של בינה, לכן עוקרים
 מעיקרו, כלומר, אע"פ
 מדאורייתא עם כל המדרגים
 הענין דחכמה מבטלים
 ועד"י גם בנוגע ל"ב תמוז,
 עם יערון החכמה מן
 מילתא למפרע שבג' תמוז
 הענין דחכמה מבטלים
 זאת מעיקרו.
 1. כאמור לעיל, שבת זו חלה
 בל"ג תמוז
 2. כפי שח"י.
 3. כפי שח"י.
 4. כפי שח"י.
 5. ראה לקרייט חיד"י עי' 1078
 6. כפי שח"י.
 7. כפי שח"י.
 8. כפי שח"י.
 9. כפי שח"י.
 10. כפי שח"י.
 11. כפי שח"י.
 12. כפי שח"י.
 13. כפי שח"י.
 14. כפי שח"י.
 15. כפי שח"י.
 16. כפי שח"י.
 17. כפי שח"י.
 18. כפי שח"י.
 19. כפי שח"י.
 20. כפי שח"י.
 21. כפי שח"י.
 22. כפי שח"י.
 23. כפי שח"י.
 24. כפי שח"י.
 25. כפי שח"י.
 26. כפי שח"י.
 27. כפי שח"י.
 28. כפי שח"י.
 29. כפי שח"י.
 30. כפי שח"י.
 31. כפי שח"י.
 32. כפי שח"י.
 33. כפי שח"י.
 34. כפי שח"י.
 35. כפי שח"י.
 36. כפי שח"י.
 37. כפי שח"י.
 38. כפי שח"י.
 39. כפי שח"י.
 40. כפי שח"י.
 41. כפי שח"י.
 42. כפי שח"י.
 43. כפי שח"י.
 44. כפי שח"י.
 45. כפי שח"י.
 46. כפי שח"י.
 47. כפי שח"י.
 48. כפי שח"י.
 49. כפי שח"י.
 50. כפי שח"י.
 51. כפי שח"י.
 52. כפי שח"י.
 53. כפי שח"י.
 54. כפי שח"י.
 55. כפי שח"י.
 56. כפי שח"י.
 57. כפי שח"י.
 58. כפי שח"י.
 59. כפי שח"י.
 60. כפי שח"י.
 61. כפי שח"י.
 62. כפי שח"י.
 63. כפי שח"י.
 64. כפי שח"י.
 65. כפי שח"י.
 66. כפי שח"י.
 67. כפי שח"י.
 68. כפי שח"י.
 69. כפי שח"י.
 70. כפי שח"י.
 71. כפי שח"י.
 72. כפי שח"י.
 73. כפי שח"י.
 74. כפי שח"י.
 75. כפי שח"י.
 76. כפי שח"י.
 77. כפי שח"י.
 78. כפי שח"י.
 79. כפי שח"י.
 80. כפי שח"י.
 81. כפי שח"י.
 82. כפי שח"י.
 83. כפי שח"י.
 84. כפי שח"י.
 85. כפי שח"י.
 86. כפי שח"י.
 87. כפי שח"י.
 88. כפי שח"י.
 89. כפי שח"י.
 90. כפי שח"י.
 91. כפי שח"י.
 92. כפי שח"י.
 93. כפי שח"י.
 94. כפי שח"י.
 95. כפי שח"י.
 96. כפי שח"י.
 97. כפי שח"י.
 98. כפי שח"י.
 99. כפי שח"י.
 100. כפי שח"י.

לעורך את עצמו ולעורך את הזולת שיעסקו בכל העניינים שבגלל המאולה כתב במכתבו לחוגגים של י"ב תמוז בפעם הראשונה בשנה שלאחרי הגאולה¹⁰,

[ש]לשנה הבאה קבעים "לענין של י"ט בגלגל, עד שגם בשנה ההיא, תרפ"ז, זה כבר ה' ענין של י"ט בזעיר אפיקן, בחשאי וללא פרסום, יודיע לאלו שהיו אז. וכדוע האגימה של חסידים ששנת תרפ"ז קשורה עם הענין של "צדקה עשה הקב"ה בישראל שפיאנזן לבין האומות"¹¹, היות ושרש האותיות תרפ"ז הוא מהמילה "תרפ"ז".

החל מהענין ד'עשרה שיושבים ועוסקים בתורה" – הענין של לימוד התורה, שיוסיפו שיעורים בלימוד התורה באופן ד'עשרה שיושבים בו"¹², ויתר ע"עשרה" – "כרוב עם חדרת מלך"¹³, וכמזכור כמ"ע¹⁴ שכאשר נוסף עוד יהודי אחד, נוסף בענין ד'כרוב עם חדרת מלך".

ה. ובפרט שהתעוררות לכך היא ברבים, כמבאר בקונטרס החלוצי¹⁵ המעלה שישה כאשר מחליטים החלטות טובות ברבים, ובפרט בהתנוונות של חסידים, שזו הרי עת רצון, עד-כד-י-כך שבכחה של התנוונות חסידית לפעול יותר מאשר מלאך מיכאל יכול לפעול, כדוע ארכינת הסיפור בהו"¹⁶.

ובפרט שהתנוונות היא בד' אמותיו של ל"ק מ"ד אדמ"ד, שבמשך עשר שנים עסק כאן בתורה, עבודה וגמ"ח, שזו כולל בעיקר

ל"ב תמוז – ובשבת בכלל ישנם שני עניינים:

א) השבת היא הרי חסידים וחחותם דכל ימי השבוע, עד שכל העניינים שנפעלו במשך כל השבוע מתעלים עד לאופן של תענוג, כפי שהצ"ע מבאר באוה"ת¹⁷ שהענין ד'זיכרון" הוא (לא רק ענין של סיום וחיות, אלא גם) ענין התענוג, "חמדת ימים אותו קראת", כמדובר כמ"פ.

ב) שבת הרי 'מניני מתבכין כוליה יומי"¹⁸ – שמשבת נמשכת הברכה לימי השבוע שלאח"כ.

ושיני עניינים אלו הרי קשורים זה בזה, שהרי אומרים "מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת"¹⁹, ואת-אמורת, שכל העניינים דשבת, כלל זה ש'מניני מתבכין כוליה יומי", הרי זה קשור עם הענין ד'טרח בערב שבת" – העברת של הימים שלפני השבת.

נמזה הרי מובן, שישבת זו מתרבת בין היום דג' תמוז עם היום ד"ב תמוז, שאז (ב"ב תמוז) נתברר שגב' תמוז החל ענין הגאולה.

וכיון שבג' תמוז היתה החלת הגאולה, הרי הוא כולל בתוכו את כל ענין הגאולה ד"ב תמוז, וכמבאר בחסידות כמ"ע²⁰ בדיוק הענין ד'אש" (ולא תחלה), שהוא (הראש) כולל את כל חוגי, ועד"ז בנוגע לענין דג' תמוז, שהוא כולל את כל ענין הגאולה ד"ב תמוז.

ד. . . שזוהי הסיבה להתנוונות זו (כיון שזוהי השבת שבת ג' תמוז ל"ב תמוז) – כדי

6) בראשית מנח, ב ואליך.

7) אחר חייב סג, ב.

8) ע"ז ג, א.

9) לקויות פי' תבא מא, ג. סה"ע עט"ו בתחלת.

10) נדפס בסח"מ תרפ"ח ע' קמז.

מדינתן יש לרב את הכח לפסוק-דין?

לפנינו פרסום ראשון של צילום נדיר (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמ"ד מלך המשיח של"ס"א על שיחת יום ג' פ' פנחס, ט"ו תמוז ה'תשמ"ז – ע"ד המהדורות דספר ה"ד לחרמב"ם (נדפס בהתנוונות תשמ"ז ח"ד ע' 95)

להלן פנחת הכת"ל (בא בהדגשה):

ויש לומר הביאור בה:

בנוגע לפסקי החלכות דגדולי הפוסקים – אף שבכלל תמכו יסודותיהם על דברי רבותיהם, הרי מובן וגם פשוט, שלמדו הלכות אלו לא רק בתור קבלה היא ונתקבלה, כי אם (לאח"כ) התבוננו והתייגעו בבירור ולבון כל פרטי הסוגיא כו', ועד שהגיעו למסקנא – בשכלל הם – שהפס"ד הוא כך וכך. וכדומה גם מזה שבמספר מקומות ה' נראה להם שההלכה היא דלא כמו שפסקו רבותיהם – וחלקו עליהם.

ועפ"ז, רב בישראל שמוורה הלכה עפמ"ש בספרי הפוסקים – סומך לא רק על הפס"ד של רבותיו דפוסק ה"ל, כי אם, גם על פס"ד של אותו פוסק, שהכניע ומסקנת הפס"ד היא (גם) עפ"פ בריבוי פעמים) ע"פ שיקול דעתו הוא.

ולכן, גם לאחר שנתגלה שרבו חזר בו, אין זה מפרוץ כלל לומר שגם הפוסק-תלמידו יחזור בו, וכפאר"ל כמ"מ "הא דרבי" הא דילי"²¹, מפני שיקול דעתו, היינו שאדל וכו' והוא כבר במדר פוסק כפ"ע.

בשינוי מהדורות הרמב"ם, לכאורה י"ל, דבזה לכ"ע מסקנא כמח"ב, שהרי הרמב"ם עצמו חזר בו –

אבל י"ל גם להפך, דדוקא בכי"ב תוקף יותר למח"ד"ק, שהרי הרמב"ם עצמו בגדולתו, כשחיבר כבר ספרו, הוי ס"ל כד.

[בהערה 9 הוסיף הרבי בנוגע לפס"ד של כל רב ומורה-הוראה במנין]: מפני שתמיד בכללותו לעיניו בהמקורות שציינו או גם הועתקו.

כך היה.

השאלה של 'צ' שבעיקר "איננה נוגעת הייום לפועל. כיון שלחנצאאים בארץ-ישראל "אסור לצאת מארץ ישראל לחוץ לארץ" ללא כל קשר לצ' שבעיקר.

כשם שאילו הנוסעים מהכא להתם, הנה, בדיוק שהתני מדבר עמכם בנוגע לחל-אביב, מדבר אני עמכם, שכל מדרך הרוחני, ואי רב העוזב את חו"ל הוא "עריק" הבורח מן המלחמה בהתבלבלות.

בזמנים שעברו, כשרב נסע לארץ-ישראל הוא השאיר מפלאל-מקום כמותו, ואדדבה, כל רב או ראש ישיבה השאיר עשרה תלמידים במקומו, – אי עכשיו: רב, מלמד או ראש-ישיבה העוזב את ניו-יורק, שקמו, בוסטון או לונדון בשל רצונו ללמד תורת ארץ-ישראל בארץ ישראל – הרי הוא פשוט בורח "מן המלכה"!

האדמו"ר מסדגורא שליט"א: המהרש"ל כותב בנוגע למי כורש שאז לא היה זה בגדר "עלילה בחומה" שכן, זה היה ברשות האומות, על-דוד-זה עתה, שהם נתנו רשות.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: עתה נהיה שנינו – אם ישאלו את האומות לא יתנו רשות.

האדמו"ר מסדגורא שליט"א: כיון שנתנו רשות פעם אחת זה מספיק.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: על-כך יטענו שהם נתנו רשות כל זמן שהם היו בעלי-הבתים והחבר הוא באפסותם, גוי הרי איננו יכול לתת לצמיתות – והוא לא יעשה דבר שאיננו בידו.

כשבבלפור (וכינוצא-בזה) הצהיר – הוא עשה זאת ע"פ היפזי-כח שה' לו אז, ולאחמ"כ כל זמן בהונתו בתור שר צרדי הוא לעמוד בדבור. ואמנם הוא עצמו התחרט מאוחר יותר – והצרות עם הערבים התחילו כבר בחייו (של בבלפור).

אבל ההלכה הנוגעת ל**פועל היום**:

זה פשוט "צס" שהמלים אינם רוצים לקחת, הזמינו לכאן את מלך ירדן וצריכים לפעול עליו שיסכים ליטול את השטחים שא"י מעוניינת למסור לו מעבר הזה של הירדן – והוא מסרב לקבלו

ובזה מתחילה הצורה, וצריכים סול"ס לפעול אצל היהודים שלא ירצו למסור. וכמדובר לעיל, לא בגלל שזהו כיבוש יחיד או כיבוש רבים, או חרין דג' שבעיקר, או קודשת הארץ או שלמות הארץ, או לא תחנם – זה הכל בא בנוסף לה, אבל אלו אינם עניינים של פקוח-נפש.

הפס"ד מהגמ' בעירובין מובא בשו"ע בכל ה"שטורעים" – זה כתוב ומתחיל מ"נהרדעא" – מחוץ-לארץ. וכאמור לעיל, מעולם לא היו כ"כ הרבה מחבלים, ו'ל, כפי שנוספו מאז שחתמו את ה"חזוה" – אלא שהמשלה צינתה שידברו בחשאי אודות זה כדי שלא לעורר פניקה (אם זוהי אכן הסיבה).

יותר ששבת זו מחבת בין ב' העניינים כ"ל).

לאחמ"כ נוסף ענין מיוחד בשנה זו, שמסתיים בה יובל שנים מהמאלה. ובפרט שהיתה בפעם הראשונה בשנת תרפ"ג, שזיהי הרי השגחה פרטית –

שהקביעות של שנת חיובל תהי' אותה הקביעות כפי שהיתה בפעם הראשונה: ז' וכאן המקום להעיר על ענין שהוא דבר פלא שלא עמדו עליו (– לא ראינו אינו ראי', אבל עכ"פ לא עשו ממנו רעש: ו"שטורעים"), שבכלל חסידים מדייקים בכל ענין מתוך התבוננות וכו', ולומדים ממנו הוראה וכו' – אזי לא עמדו ע"כ שהקביעות של ג' תמזו בכל שנה היא באותו היום שבשבע שבו חל יום א' דחג הפסח.

להתכונן ליובל השני באופן שיעסקו בכל יארץ העניינים באופן נעלה יותר, עד לאופן שלא בערך מהאופן כפי שעסקו בו עד עתה

אמנם זה מובא בסידור בין הסימנים של א"ת ב"ש כ"ל – אבל שם זה מובא (כמדובר לעיל"ל) בנוגע לזה שתשעה באב חל תמיד באותו היום שבשבע שבו חל יום א' דפסח, היות והענין של פסח מבטל את הענין של תשעה באב, ובאופן דמקדים רפואה למכה – ועד"ז גם בנוגע לענין דג' תמזו (שנתמלה כ"כ דורות לאח"ז), שהוא חל באותו היום שבו חל יום א' דחג הפסח.

והשגחה נוסבה לבב. והאמור לעיל ישנו הרי בכל שנה ושנה, היות וכל שנה מוכרח להיות שבת בין ג' תמזו ל"ב תמזו – שהרי בין ג' תמזו ל"ב-ג' תמזו ישנם תשעה או עשרה ימים, וא"כ מוכרח להיות שבת בניניהם – אלא שקורה פעם שיש שתי שבתות בניניהם, אבל בקביעות שנה זו ישנה רק שבת אחת בניניהם (שזה מראה עוד

17) שחתת קודש תשליח חייב עי' 124.

16) בימי צ', סעודתו סתה, א.

ב"ל).

ועד"ז רואים את השייכות של האולה דיצ"מ לנאולה די"ב תמוז, שכשם שבנאולה דיצ"מ כל בני ישראל יצאו ממצרים, עד"ז גם בנוגע לנאולה די"ב תמוז, כפי שבי"ק מו"ח אדמו"ר כנה במכתבו ש"ל אותי בלבד גאל הקב"ה בי"ב תמוז, כי אם את כ"ו אשר בשם ישראל כונה, זאת-אמרת, שזוהי גאולה עבור כל בני ישראל.

וזה קשור במיוחד עם כך שזוהי שנת הוי"ל – כיון שכאמור לעיל, שלמות הענין של יצ"מ היתה בשעת מ"ת, ששבועות "זמן מתן תורתנו" הרי הוא יום החמישים מאז היום הראשון של חג המצות, ועד"ז עתה בשנת הוי"ל, שיו"ב הרי זה חמישים שנה.

ח. והביאר בזה:

הענין של ג' תמוז יש לו שייכות ליום א' דחג המצות, היות בויום א' דחג המצות היתה **התחלת** הנאולה – הענין דיציאת מצרים. אבל עדיין לא היתה זו גאולה שלימה עד לשביעי של פסח, שאז ה' ה"יזא ישראל את מצרים של על שפת הים¹⁹⁸, כיון שעד אז עדיין היתה אמת מצרים על בני ישראל, והשלמות של יצ"מ היתה במתן תורה, כמ"ש "בהציאת את העם ממצרים תעבדו את האלקים על ההר הזה"¹⁹⁹.

רואים מזה שבים א' דחג המצות היתה **התחלת** הנאולה – וזוהי השייכות בין יום א' דחג המצות ל' תמוז, שם בג' תמוז ה' הענין דהתחלת הנאולה (אע"פ שאז עדיין לא ידעו שזוהי ענין של גאולה, אבל לאחרי"כ זה נתגלה

120 שמות ג' יב.

18 בשלח יד, ל.
199 ראה לקו"ש ח"י ע' 270 ובתע" 5.

מבצע לגי תמוז - שנת ה-50

מנינוי היננס* לקבלת הקונטרס

"יחי המלך" בתשרי שנה

לנרשמים מגי תמוז עד חג הגאולה י"ב תמוז הבע"ט
 פרטים בטל: אר"ג: 778-6670 (718) אר"ק: 840-3153 (04)
 אל תפספס הזדמנות פיו' הרשם ורשום את חברך!

בתשלום דמי הדואר בלבד.

שגמאז שהתחילו לדבר אודות מסירת השטחים התברר המתבלים ממה שהיו עד כה מעולם לא היו כל כך הרבה מתבלים כפי שהיו מזמן חתימת ההסכם ב"מחנה דוד" נכד קוריים לזה, על דוד נאמר הרי "דם לרוב שפפת", ודוקא ב"מחנה דוד" חתמו על הסכם המועמדי בפיקוח-נפשות, רחמנא-ליציל, שלושה מליין יחידים!]

ועוד **מתנאים** בכך שזוהי "חזוה" שנוחתם ב"מחנה דוד"!

וכעת עוד טוענים העורבים שזה לא מספיק, ולא לזה התכוונו, והיחודים עומדים דנים מה יותר טוב ל"פיקוח נפש".

אין צורך בשום ראיות, ה"בית יוסף" כבר הבחיר זאת בפירוש (מיוסד על הגמרא בעירובין לגבי נהרדעין) שאפילו "ממשמשים לבא" יעל עסקי "תבן וקש" – ויגשו להרדי בבלקשה: ההוא רוצה קצת "עשב" או קצת "קש", ואז הוא יעזוב, לכן מסור לו את ה"עשב" ואחר-כך נראה מה יקרה, שכן אף פעם לא יהיה מאוחר מלהלחם בהם –

קובעת "תורת אמת" שהיא גם "תורת חיים" שהחלכה ברורה: אפילו באם הם רק ממשמשים ובאים, ואפילו אם הם רק רוצים "תבן וקש", ולאחרי"כ לכל להם – הרי מכיון שבינתים ישאר רגעים ספורים ביטוח זה, שמטוטה זה "עורה האין ליכבש לפניהם", אזי בעצם יום השבת, (לא כתמיד שצרכים לפתוח במלחמה ג' ימים קודם השבת) יש לעמוד עם נשק ולהכריז שלא יתנו להם להנכס.

האדמו"ר מסדגורא שליט"א: הרי בזמן תנוכה לא נלחמו בשבת.

ליק אדמו"ר שליט"א: זה היה קודם שנקבע ה"פסק דין"...

... האדמו"ר מסדגורא שליט"א: האם הדין ל"ל" שבועות" נוגע למצב כיום?

ליק אדמו"ר שליט"א: מספרים על ר' יחזקאל לנדא ה"נודע בהודרה", שהגיע פעם לעיר שהיו בה הרבה לומדים שיסברו שידעיים הם ללמוד יותר ממנו, וקפחוהו בהלכות פומבי – ועל הכל השיב בהצלחה. עד שהוא אמר שהו שגם לסערה, היתכן שרבה הראשי של פראג אמר דבר שלא כהלכתו הוא ביקש שהות להתבונן, ולבסוף הודה שהצדק עמם – אך יחד עם זה חוסיף, שכנראה השאלה שנשאל עליה לא היתה נוגעת למעשה, ולאחר מכן הסביר את הדברים:

כשרב פוסק דין, שהשו"ע מצוה עליו לפסוק, מתעוררת קושיא לכאורה: פסק-דין זה מקבל הרי תוקף של משה רבינו (שהח חרב הוא סמוך "איש מפי איש" עד משה) – כיצד אירפוא, אפשר לסמוך על בשר-יודם? התשובה לכך היא בדוגמת הביאור בדין גבי עדין זוממין "חרגו אין נחרגים" שכן כיון שהיתה הריגה בפועל, והקב"ה איפשר זאת, הרי סימן שכך צריך היה להיות. ועל-דרך-זה בעניינו – כאשר לרב יש סמיכה להלכות אלו, והוא רב עפ"י שולחן-ערוך – לא יאפשר הקב"ה שיצא מידו מכשול.

במה דברים אמורים? כאשר זה נוגע למכשול, אך כאשר הדברים נוגעים רק לכבודו של חרב, אין הקב"ה מחוייב, כביכול, לודת ולעזור לו שיקלע לאמת. ולכן – סיים ה"נודע בהודרה" – בודאי השאלה בה נשאלתי לא היתה נוגעת למעשה. ולבסוף בדרך ומצאן שאין

- הם רוצים את מזרח ירושלים!

ומה שהם טוענים שעתה רוצים לנסות למסור שטחים, כיון שעל"ז יסונו את הערבים - הנה, טענה זו מופרכת היא ממה שקרה, ועכשיו כבר יצא מזרח סוד - כאשר היה הנצחון ב"מלחמת ששת הימים" (כפי שזה נקרא) - שכבשו את ירושלים, מערב הירדן, וכל השטחים אודותם מדובר כעת,

הרי מיד בשבוע שלאחר מכן, באה הנה (לאר"ב) משלחת מטעים הממשלה (ברורשלים או תל-אביב) ופנו לנשיא אר"ב דאז, במסד: האמת היא אמנם שנצטוו בכל, אבל לא זו הייתה תכניתו וכוונתו, אלא כוונתו הייתה "שלים", במלוא שהוא יתווד בין ישראל למצרים והערבים שמסביב והם יקבלו את השטחים בחזרה!

אני יודע מי השתתף אז במשלחת, וכעת יודעים זאת כולם, - היתה זו ממשלת ליכור לאומי (כפי שקראו לה) שגם בגין היה חבר בה (אני רוצה להדגיש אודות זה), אשכול (שה' ראש הממשלה), בכל אופן היו במשלחת בא"כ-ה מכל המפלגות.

ממילא, הטענה שעונים זאת מפני ש"אל התגרה בגי קטן" - הנה, המציאות היא הפוכה, שהרי את ההצעה למסור שטחים הציגו כאשר ה' הנצחון, ואף אחד מהערבים לא חלם שירצו להחזיר משו בחורה, הם פחדו שגם יגרשו אותם כמו אלו שברחו מתל-אביב! והמצב היום הוא דומה: קודם טענו שעי" כד יהיה שלום, אך עכשיו הרי הם אומרים בפורש שבצונם לקבל את ירושלים העתיקה, ואת יהודה ושומרון, ובנוסף לכך - הרי אינם מבטחים כלל שלום, וגם לו היו מבטחים, הרי סאראת רחמיין [חוסייין נמצא כנאן עתה באר"ב בביקור - אי אפשר לדבר עליו בגלל "הכנסת אורחים"...].

שוניחם, אומרים בפירוש שהם נבחרו למשך זמן, ואין ביכולתם להתחייב לדברים שיקור לכשיבואו ממלאי-מקומם. וגם לולי היו אומרים זאת בפירוש היינו יודעים זאת.

בנוסף לכך, תביעותיו של סאדאת עצמו - גדלו פי כמה, מדישיותו לפני שלש שנים, דבר המבטא גם בכך שאז הוא לא תבע ב"אזרחות אמשטרדם" שהוא מוכרח לקבל את ירושלים העתיקה. - את ירושלים העתיקה הזכרת רק כדי להדגיש את הענין, אך כדי לא לסטות מהענין העיקרי הרניי להדגיש שאין כוונתי עתה בנוגע לירושלים העתיקה דוקא, לנמ יעני עומדים דבר המגדא בעירובין לגבי נהרדעא, שבה התגוררו יהודים [וגם היו בה סוגים שונים של יהודים. וישנו סיפור שארע שם ביוה"פ]. והמגדא אומרת שצריך לבחון דבר אחד: אם הארץ "נוחה ליכבש לפניהם" או לא; וכך זה נפסק בשולחן-ערוך - וממילא זה נכלל בגדר דין "פיקוח נפש", שלגבי פיקוח-נפש אסור להמתין עד אשר יבואו לשאל, אלא צריך ללכת מיד ולהכריז את מצב הדברים.

נמצאים אנו הרי במצב של חושך כפול ומכופל, ולכן מראה הקב"ה דברים ברורים, כדי שיתבטלו כל סוגי הספקות:

חשבו שכאשר הערבים ישמעו שמדובר על מסירת שטחים, יהיה שקט; המציאות היא

איך "לתפוס" את הנשיא

פרסום ראשון בלשון הקודש - בעריכת מערכת "ידי המלך"
"הנשיא הוא הכל" (פרשיי בפשטתנו כא, כא)

... ענין הנ"ל ד'הנשיא הוא הכל", הוא גם בנוגע לנשיא דודנו, כ"ק מ"ח אדמו"ר, אשר "שמו אשר קראו לו" בלשון-הקודש הוא - "נשיא", שכן קוראים לו כולם.

עד שאפילו אלו שעדיין אינם מתנהגים לפי הוראותיו - גם הם קוראים לו בשם "נשיא", ופיהם מעיד עליהם.

ולכן יש לקיים את כל הוראותיו - שהרי הוא הנשיא ו'הנשיא הוא הכל".
 ובמילא גם כאשר אומרים שישו שאלות על הנשיא ועל מה שהוא אומר - יש לידע שכאשר מדברים על שאלות ונשיא, אין זו פלא כלל שיש שאלות - היות והוא הרי הנשיא ו'הנשיא הוא הכל', וישנו כלל בספרי החקירה ש"הכל" הוא גדול מה"חלק".

- באם יאמרו "לעמא דבר" ש"הכל" זה יותר מ"חלק", הוא יסתכל עליו כעל אדם לא נורמלי, כיון שהוא בא לומר לו דבר הכי פשוט; אבל לחכמת החקירה יש טבע ותכונה לעשות מדברים הכי פשוטים סגנון נוסח של כלל, וליומר שהם מושכלות ראשונות, ובמלל עושים כלל גם מזה ש"הכל" גדול מה"חלק" -

וכיון ש(החיד) הוא רק חלק (מהנשיא) - אזי אין זה כלל פלא שהוא אינו מבין את הנשיא שהוא "הכל"!

אך "יכול חלק" להבין "הכל"?!
 הפלא הוא - מה ש"החלק" כן מבין משו מ"הכל" - שהרי "כשאתה תופס במקצת (או בחלק, כשתי המסאות בזה) מן העצם אתה תופס בכל"י", כלומר שחלק מהעצם הוא בדיוק כמו העצם עצמו - וא"כ היתכן שהוא יבין בו (גם בחלק) משהו?
 ועל"ד שזה בנשיא למעלה, מלך מלכי המלכים הקב"ה:

אי אפשר (י"א"ז ניט שייק") להבין ולהשיג משו מחכמתו ורצונו של הקב"ה, שהרי "חכמתו ורצונו של הקב"ה והקב"ה בכבוד ובעצמו כולא חד", ובמילא אין זה פלא כלל כשלא מבינים את "חכמתו ורצונו של הקב"ה".

הפלא הוא, כאשר כן מבינים משו בתורה ומצוות ("חכמתו ורצונו של הקב"ה").
 שהרי "זאת חוקת התורה" - כל התורה והמצוות הינם בבחי' "חוקה"⁴, למעלה מרובה

1) ראה שער כונות הפירוש (לר"י חר"י) לפניהם ח"א פט"ו. 3) תנאי פיר' (ח, א).
 2) בשיש (הוצאת קה"ת) וחספת סיי קטן. ובהערה 122 4) ראה ד"ה הרי לי בעמודי תרפ"ט פ"ג (סה"ש תרפ"ז ע' שם. ניש"י.
 3) ראה לקויש ח"ח ע' 130.

והשגה, ואפילו כאשר כן מבינים משהו, זהו רק חלק ומקצת מכל הענין.
.. ונרד"ג גם בנוגע לענינו:

נשיא דורנו "הוא הכל", ולכן לא שייך שישגע אותו בהבנה והשגה, אפשר להבין לא יותר מאשר חלק ממנו, אבל כיון ש"הוא הכל", מבינים רק את החיצוניות ממנו, שלכן יש "לתפוס" אותו בקבלת-עול, עם רעותה-דליבא;

והחוראה מזה מובנת בפטירת:

מה שנשיא דורנו ציור לעשות - יש לעשות, אפילו אם אין מבינים זאת ע"פ שכל והבנה והשגה, ודוקא עי"א תופסים את "הנשיא הוא הכל".

(תרגום הפש מש"ח ש"פ חוקת ה'תשס"א - בלתי מוגה)

זמן זה - זמן מוכשר, טהור וקדוש להגאולה

"חוקת" - ה"ע שלמעלה מטעם ודעת, ושייכותו להגאולה - ע"פ מארז"ל "שלישה באין בהיסח הדעת . . . משה מצאיה", שהפירוש ד"היסח הדעת", הוא, "למעלה מבה"י הדעת", היינו, שהדעת בסוף הזה אינו כלל להדעת שיתגלה בביאת משה צדקן, כשיקייים "לעוד" מלאה הארץ דעה את ה", 'כולם ידעו אותי".

וער"ז בנוגע לזמן הגאולה שצ"ל באופן שלמעלה מטעם ודעת - דלוג על כל החשבונות שע"פ טעם ודעת, כמודגש בהגאולה דחג הפסח (שגם בו נאמר "זאת חוקת הפסח") שהקב"ה "ידלג על הקץ", ומה גם שכבר היתה צריכה להיות הגאולה אפילו מצד החשבונות והקביצין שהיי לפני ריבוי שנים כבר "כלל כל הקביצין", ועד עכשיו כבר סיימו כל עניני העבודה, כולל גם "אחוצות הכפתורים", כדברי י"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו.

ובפרט לאחר עבודתם של ישראל באופן של "חוקת", "בחוקות תכלה", דקאי על העבודה דמסירת-נפש שלמעלה מטו"ד, כמודגש גם ב"מעשינו ועבודתינו", מעשה ועבודה דדורנו זה, כדברי י"ק מו"ח אדמו"ר שהעבודה של דור זה היא באופן של **מסירת-נפש**.

ולדעת שבה נכלל גם מס'ז באופן דשמות במיפם, כמ"ש בפשתנו "ונתן עלי מיט חיים אל כלי", באופן של התלבשות בכלים בכלי"ג, ונענינו בעבודה - הפצת התורה, שנקראת "מים חיים", באופן שגמשת לכל בני"ג, כתנים ליום וישראלים, ר"ת כלי, כדרכו של אהרן, "ארת שלום ורדף שלום אהב את חבריית ומקרבן לתורה", שע"ז זכנים לקיום היעד "זר" בינים יצאו מים חיים מירושלים חצים וגו"ל].

ומכל זה מובן שייכותה של הגאולה לזמן זה - זמן מוכשר, טהור וקדוש להגאולה האמיתית והשלמה, כולל גם מהמפנים ומשנים השם דלות לגאולה, ע"י המשכת הא"י, אלוף של עולם, שאז נעשה מ"גולה" "גאולה".

והעיקר - שתגבא הגאולה תיכף ומיד ממש ובופעל ממש, ככל הפירושים ד"ממש", כולל גם מלשון מישוש בידים, בגממיות ממש, ביש חגבא שמתאחד עם יש האמיתי.
(מש"ח ש"פ חוקת, י' תמוז ה'תש"נ - בלתי מוגה)

צריכים סוכ"ס לפעול שהזוהרים

לא ירעו למסור שטחים

קטעים מדברי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בעת ביקור האדמו"ר מסרדיגורא שליט"א, ד' תמוז תש"מ - בלתי מוגה

האדמו"ר מסרדיגורא שליט"א: רציני לשאול עוד מהי דעת כ"ק אדמו"ר שליט"א בנוגע לטווחים האם יש לזה דין כניבס יחיד או לא.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: מאז ומתמיד התפלאתי: הנמרא אומרת שישנה מציאות של "טענו חטים והחדה לו בשעורים", והגמ' מביאה זאת בקשר לב"ד בישראל. ומעולם לא תבנת: מדובר הרי בדיינים מומחים, ובאים שני אנשים "נורמלים", כיצד יתכן מציאות של "טענו בחטים והחדה לו בשעורים"? וזו קט"ד שצריך לפשר מהו הדיון?

המצב עתה בארץ-ישראל אין לו שום שייכות לכניבס יחיד וכניבס רבים - יחידים נמצאים במעמד ומצב של "מצור", כשהם מקופים רחמנא-ליצול במאה מליין ערבים. וא"כ הדיון הוא שאין כל נפקא-מינה אם חל בה קדושת הארץ או לא:

כאשר שלשה מליין יחידים, כו-י-י, נמצאים בשטח זה, מקופים סביב ע"י ערבים (מוסלמים או מצריים - לא משנה איך הם נקראים), שאנם אומרים שרצונם ב"תבן וקש", הם אומרים מפורשות שרצונם בשטח נוסף,

במילא אפילו היה הדבר בחוק-לארץ, הרי במקרה זה פסק-דין מפורש בשולחן-ערוך שאפילו ישנם רק שלושה יהודים בשטח זה, המסוגלים לשאת נשק, ואין להם בית-דין, אין להם "דוד מלך ישראל", אין להם "מלכות", ואפילו לא "י" טובי העיר" [השולחן-ערוך אינו מתנה זאת בז' טובי העיר].

הרי (קובע השולחן-ערוך) כיון שזוה מעמד ומצב שיש מקום לספק ש"תגה הארץ נוחה לכיבס לפנייהם" [אין הכוונה ב"הארץ" - ארץ ישראל, אלא, אותו שטח בו מצויים יהודים היכן שזה יהיה, אפילו בחוק-לארץ, שלכן בשו"ע מובא דין זה בין דינים הדנים אודות ח"ל ולא בדינים הקשורים באר"ק דוקא, ובמסכת עירובין (מקור דין זה) מובא דין זה במפורש בקשר (לח"ל) לנחדעא].

- חדין הוא שצריך להתייצב כנגדם עם נשק בעצם יום השבת, ואפילו כשצדיקין לא באו אלא תיכף שיטומעים ש"ממשמשים לבא".

עכשיו הדבר הוא ברור, שהיי הם אומרים בפירוש שרצונם הוא **בשטח**, ולא רק תבן וקש

להכריז ולפרסם

ובפשטות: להכריז ולפרסם בכל מקום – בדברים היוצאים מן חלב – שהקב"ה אומר (ע"י עבדיו הנביאים) לכאול"א מישואל" דאה אנכי נותן לפניכם היום ברכה", ועד שהיום ממש רואים בעיני בשר ברכת המאולה האמתית והשלימה.

אלה שטוענים שעדיין לא נקלט

ויש להוסיף ולהדגיש שההכרה והפרסום דכה"צ'ל גם ע"י אלה שטוענים שעדיין לא נקלט ענין זה (בשלימות) בהבנה והשגה והכרה שלהם, דכין שגם אצלם ישנו ענין האמונה בשלימות, יכולים (ובמילא צריכים) הם לפרסם הדברים לאחרים, החל מנגי ביתו (שבדאי אינם צריכים "לסבול" מזה שעדיין לא הונח הדבר בשכלו), וכל אלה שונמצאים בסביבתו, כל אחד ואחת מיישואל, וברזאי שיע"י ההשתדלות המתואמה יתקבלו הדברים ויפעלו פעולתם, כולל גם אצל המכריז והמפרסם, שיוקלט אצלו בפנימיות וכו"ל].

(משיחת ש"פ רא"ת, א' ד' ט"ז אלוז, ה'תשס"א - חנוה)

תחכוננים בפשטות - מבקשים לראות נעיני נשר

ולכן צועקים בני ישראל בכל ימות השבעי – "לישועתך קוינו כל היום", ובשבת וי"ט – "ותחזינה עינינו בשו"ב לציון ברחמים", שאת זה אומרים בתפלת העמידה לשעומדים – "צעבא קמ"י מר"י", במילא מובן שמתחכוננים לזה באמת, ומתחכוננים **בפשטות** – מבקשים לראות בעיני בשר שלו "בשו"ב לציון ברחמים"!

בטח ישנם בזה פירושים פנימיים, שזה הולך על "ציון" ברוחניות, "ציון" שבנשמה, "אנא סימנא בעלמא", שבדאי הם כוונות אמתיות, אבל אם מכוונים את הכוונות בלבד ולא חושבים על הפירוש הפשוט, חסר אז בפירוש המלול: משא"כ כאשר מכוונים את הפירוש הפשוט ולא את ה"כוונות" – אזי העיקר ישנו, ותמיד אפשר להוסיף בזה את הכוונות: כלל לראי יש לחשוב את הפירוש הפשוט – שמבקשים בכל יום ויום וכמה פעמים, לראות בעיני בשר "בשו"ב לציון ברחמים", ואדבה – לשם זה נבראו העיני בשר, כדי שיהיו בשלימות, וישוזה דוקא כאשר הם מנוצלים לראות את תכלית השלימות – "בשו"ב לציון ברחמים"!

וכמו שכתוב במדרש תהילים, והבא ברד"ק, בשביל הלכתי, בדיקח וכו' – שיהודי צריך **לתבוע** את הגאולה האמתית והשלימה, וכדיקח הלשון בהלכה – **לתבוע**, שהוא תובע מתי כבר תבוא הגאולה!

(תמוז ש"פ וישא ה'תשס"ו - בלתי חנוה)

מה עונה יהודי כששואלים אותו: מה ה' המופת האחרון שראה?

מה פתאום האחרון?

... ויהי רצון, שתניף ומיד ממש, עוד קודם חג הגאולה, ועאו"כ לפני היום דשבעה עשר בתמוז – תבוא כבר הגאולה, באופן שלפני החתולה ד"בין המצרים" יהי "יהפכו ימים אלו לשיון ולשמחה ולמועדים טובים", בגאולה האמתית והשלימה ע"י משיח צדקנו – תה"י בפשטות ביאת המשיח והתפשטות המשיח, "מלך מביית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כדור אבינו כו', וכוף כל ישראל לילך בה לחזק בדקה, וילחם מלחמת ה'" ויעשה ויעליל ויבנה מקדש במקומו ויקבל נדחי ישראל – כפי"ד הרמב"ם,

וכל זה נעשה באופן – ד(רמב"ם ר"ת) "דבות מופתי בארץ מצרים", שעוד בחיותנו במצרים וגבולים דלות, מתגלים "דבות מופתי", ונעשה "דבות מופתי", באופן שכאשר שואלים יחודי: מה ה' המופת האחרון שראת? הוא משיב: מה פתאום האחרון? ישנם ויהי עוד "דבות מופתי", ו"דבות" בלשון התורה פירושו יותר ויותר, עד בלי הגבלה.

עד תניף הגאולה האמתית והשלימה, כמ"ש "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו **נפלאות**" נפלאות גם בערך לנפלאות במצרים – הן באיכות הנפלאות והן בכמות הנפלאות.

וחקיצו ורנו שיוכי עפר, ובעל הגאולה בתוכם ובראשם, ביחד עם כל בני"י – נשמות בריאות בגופים בריאים – ונערינו ונזקינו ובנינו ובנותינו, עפים עם עיני שמאי לארץ הקודש, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, ולבית המקדש השלישי, מקדש אדני-כוננו יד"ך.

(משיחת ש"פ חוקת, יו"ד תמוז ה'תשס"א - חנוה, תמוז מאידית)

מה אומר הרבי לאלו ה"חוששים" שלא ישאר להם מה לעשות ב"ב תמוז?

ישנה "עצה" פשוטה: יפעלו תניף ומיד את ביאת משיח

יהי"ד שגבעלו את התנית-כה דג' תמוז באופן המתאים – להוסיף מתוך "שטורעם" בכל עיני העבודה דהפצת היחוד והפצת המעיינות חוצה.

ולאלו ה"חוששים" שאם יעשו זאת בל' תמוז, לא ישאר להם מה לעשות בימי הגאולה "ב-י"א תמוז – הלאי תה"י זו הדאגה היחידה!

ואם "דאגה" זו אמנם מטרידה אותם – ישנה "עצה" פשוטה: יעסקו מתוך "שטורעם" בכל עיני הפצת היחוד והמעיינות, ועי"ז יפעלו תניף ומיד את ביאת משיח צדקנו, ובפרט ע"פ חפזם בעל הגאולה שלא נותר לנו אלא "צופצו" די קועפלפאך".... ובמילא, ישאלו שאלה אז – מה לעשות בימי הגאולה "ב-י"א תמוז – אצל אליהו הנביא, ו"תשיב יתרון קושיות ואבטיית"....

(משיחת ש"פ חוקת, ג' תמוז ה'תשס"ה - בלתי חנוה)

דפוך את העולם הזיון

בתרגום תפשי ל'לה"ק – ע"פ סרט התקלטה*

הרדוצ'בער טוען שהענין דבנין בית המקדש וחרבון בית המקדש, איז חורבן בית המקדש הוא דבר הנמשך, לא הפשט שבית המקדש נחרב כמעט לפני אלפים שנה ומאז ישנה אבילות ישרה, שלכן ישנם שלשת השבועות ותשעה באב וכי"ג, ובכל יום אומרים "תחזינה עינינו ג'" ומתפללים על הגאולה וכו', על דבר שארבע לפני למעלה מ-19 מאות שנה, אלא אומר [הרדוצ'בער] – לאן אלא חורבן בית המקדש הוא בכל יום ויום, במלוא מרבן מכך כיצד צריכה להיות הצעקה "עד מתי" בכל יום ויום!...

והוא אומר שזה בעצם ירושלמי מפורשי, נאמר בירושלמי שכל מי שלא נבנה בית המקדש בזמנו כאילו חרב בהמ"ק בזמנו – עברו כבר תשע-עשרה מאות שנה עם עוד שנים לאחר זה, כינו שבינים תמישי פ' פנחס – וכבר לאחר תפלת מעריב – לא נבנה בהמ"ק, יש לדעת שהצעקה על הגאולה צריכה להיות כאילו חרב בזמן תמישי פ' פנחס!...

איי מה שאתה עורך התועודות וזהו יום גאולה וכו' – יהודים התרגלו כבר שתובעים מהם להיות נמנע הנמנעות, נמנעות בבת אחת: תובעים ממנו שיהי' נשמה בוגי, ויחד עם זה אומרים לו ש"בעל כרחך (אבל) אתה חי", זה צריך להיות על כרחך, ויחד עם זאת הוא צריך לקיים את מצות "ונשמרתם לנפשותיכם" בשמחה ובטוב לבב, ויחד עם זה הוא צריך לעמוד במעמד ד"בכל מאד", במילא הנשמה שלו מחזיקה מעמד בגוף רק "על כרחך", ויחד עם זאת הוא מקיים בשמחה ובטוב לבב את קישור הנשמה עם הגוף, לא כלית הנפש בפועל;

כיון שאתמול יהודים צעקו "עד מתי", ושלשום צעקו "עד מתי", וכל הנשים שלפני-הה צעקו "עד מתי", ואח"כ, רחמנא ליצילן, חרב בית המקדש היום בבוקר או היום בצהריים, מרבן מכך כיצד צריכה להיות הצעקה "עד מתי" עכשיו, וכאמור זה לא ענין של "פשיטלי" אלא זהו הלכה בתורה, שבתורה נאמר שמי שלא נבנה בהמ"ק בזמנו איז כאילו כך וכך... תארו לעצמכם: כאשר נחרב בית המקדש ועומד שם יהודי שהוא "יהודי קשה", יהודי מ"אבן" (א' שטיינער איד) עם "לב האבן" רואה איד נחרב בהמ"ק בנימו, הרי הוא חי' חופך את העולם, אומרת תורת אמת ותורת חיים הוראה בחיים – הפוך את העולם היום (קיער א' ועלט היינט"!)...

(משוחזר י"ב תמוז ה'תשד"ט – בקתי מונח)

*ההדגשות בשחיה זו הם במקומות שבהם הגביר כ"ק אדיש מה"מ את קולו הקי.

כעת צריך להיות פתיחת העינים הגשמיות

דבר כמ"פ שכבר "כלו כל הקיני" וכבר סיימו הפל, והגאולה היתה צריכה לבוא כבר תמוז, ומפני טעמים שאינם מובנים כלל וכלל עדיין לא באה.

מזה מרבן, שעיכ"פ כעת, צריכה הגאולה לבוא תיכף ומיד ממש. ובלשון העולם: זהו תמוז הרי נעלה (י"ד) העכסטיע צייטי" לגאולה האמתית והשלמה!

ולהעיר, שבלשון "הזמן הכי נעלה" ("העכסטיע צייטי") מרומז תוכן הגאולה – ש"זמן" הקשור עם מדידה והגבלה (נעב היה ועתיד), נעשה "הזמן) הכי נעלה", באופן שאין למעלה הימנו. כלומר, שהגבול (זמן) עצמו נעשה בלי גבול (הכי נעלה), עד לאופן שנגמשים דבר אחד ממש, על"ד המדובר לעיל בענין "אתפליעו כל נהוריק".

ואדרבה: עיקר ההדגשה בזה היא על הגבול של "זמן" אשמי – כי ברוחניות העינים (עד לחי' נעלות) יש כבר שלמות העינים עד גם השלמות דגאולה (רוחנית), ענין הרוחניות של יהודי רואים כבר את הגאולה; כעת צריך להיות פתיחת העינים הגשמיות, שגם הם יראו את הגאולה כפי שהיא בגלוי לעיני בשר בזמן הזה.

וכמוכן גם בפסחוס: עיקר הגמגמעים לגאולה הם לא כל כך מצד הרוחניות והנשמה, כי מצד הרוחניות העינים הנשמה בשלמות וכל העינים בשלמות (והגם שיהודי נמצא נשמה בגוף בעולם הזה הגשמי, הרי מצד הנשמה הרוחניות לא מורגש ("הקו"ט יז נ"ט אן") חושך העולם), משא"כ מצד גשמיות העינים של הגוף, שם בעיקר רוגש ההעלים והסתר, ובמילא – זה מעורר עוד יותר חזק את הגעגועים לגאולה.

(משוחזר יום ד' פ' בא, ג' שבט, ות"פ בא, ו' שבט ה'תשנ"ב - מונח, תרגום מאדרי)

לא מספיק ששומעים – צריכים לדאוגו בעיני בשר

ובסגנון דפישת השבע – "ד"אח אנכי נותן לפניכם היום ברכה", כל עניני ברכות, ולכל לראש הברכה העיקרית דגאולה האמתית והשלמה – שלא מספיק שישומעים (ומבינים) ש"הנה זה (המלך המשיח) בא", אלא צריכים לדאוגו בעיני בשר, ולא רק "אראנו" בלשון עתיד, אלא "ד"אה", בלשון הנה, ובלשון ציוני.

ובנוגע לפועל: יש לפרסם ולעודד בכל מקום ומקום על"ד העבודה המיוחדת דחודש אלול המרומזת בחמשת הראשי-תגיבת דתורה תפלה גמ"ד תשובה וגאולה, ובהדגשה מיוחדת בנוגע לר"ת החמישי, ענין הגאולה, כפי שחודדת בכל עניני העבודה, על"ז שחודדים ונעשים ביוחה של הגאולה (כולל ובמיוחד ע"י לימוד התורה בעניני גאולה ובהמ"ק), מתוך צפי' ורואת גמורה שתכיף ומיד רואים בעיני בשר ש"הנה זה (המלך המשיח) בא".

ב) מצינו בכמה ענינים ש"אע"ג דאיתו לא חזי מזלי חזי", ועד"ז בנד"ד, ש"מזלי חזי" המליך ד"זירא אלי ה", ובמילא, פועל פעולתו גם בחלק הנשמה המלוכשת בגוף, עד לפועל ממש.

ג) ועיקר: "זירא אלי ה" בפועל ובמלי ממש – יהי' באולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקני, וכל פעולה ופעולה (ובמיוחד בענין דהכנסת אורחים וממילת חסדים ברוחניות) ממהרת ומזדזזת עוד יותר את האולה האמיתית והשלמה, שאז יהי' "זירא אלי ה" בפועל ובמלי ממש.

(משיחת ש"פ וידא, ח"י מרחשון ה'תשס"ט - מונה)

אפי' לגבינו איך זה העלם!

כאשר יודעים שהאולה ישנה כבר עתה, וזקוקים רק שתתגלה בפועל, אזי הרבה יותר קל ליבור את כל ההעלמות והסתרים שבערה"ז בכלל, ובמון הגלות בפרט, ובדורות האחרונים בפרטי פרטיות; שהיי האמת היא, שהאולה מהגלות המשמי והרוחני ישנה כבר עתה, רק שלא נראה עדיין, שלכן חושבים שישנם העלמות והסתרים, אך באמת הרי כל ההעלמות אינם העלם כלל, זהו רק העלם לגבינו, ויתירה מזו, אפי' לגבינו אין זה העלם היות וישנה כבר ההבטחה ד"הבאמת", ודיבורו של הקב"ה חשיב מעשה, שמתענין לפעל כל – שאפי' לגבינו אין שום העלמות והסתרים ומגיעות ויעיכובים, זהו לא יותר מאשר דמיון, במלא צריכים ללכת בתוקף ולא להתפעל משום דבר שיכול להיות מניעה לקיום התורה והמטה, כיון שזה לא יותר מאשר דמיון, וכאשר הולכים בתוקף זה רואים אכן בעיני בשר איך שזה כלום.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ וואו ה'תש"ד - בלתי מונה)

מי שרוצה – רואה גם היום

פעם אמר הרב נ"ע, לכו נא ונכחה. הרי אז שם חסידיו הרבי מהר"ש, וראו אז את הרבי מהר"ש.

מי שרוצה – רואה גם היום. אלא שהיצר הרע, היקלוקניקעץ", כלשונו של הרבי, מעורר את עיני השכל.

(משיחת אחרון של פסח ה'תש"ג)

לקט נפלא של קטעי שיהיה בעיני ג' תמוז - מהותו של יום

מדוע ג' תמוז?

העולם כבר מוכן!

קטעים מהשיחה האחרונה ששמענו מהרבי (זעת עתה) בג' תמוז

ג' תמוז הוא היום בו נשתחרר כ"ק מו"ח אדמו"ר (בשנת תרפ"ז – פ"ד"ת) מהמאסר בבית האסורים ("שפאלערקען" בלינגנראד), בתנאי שישע מיד ללוח, בעיר מקלטו קאסטרנאא למשך שלש שנים.

בשעתו עדיין לא נודע אם זהו דבר טוב וכיצד ישתלשל הדבר (כיון שהגם שעיר מקלט הוא מאסר "קל יותר" מבית האסורים, אעפ"כ הרי סופ"ס ז' המל"י עם כל ההגבלות שבה, ועדיין נותרה הסכנה שיכילים להתחרט וכ"ל); אבל לאח מכן, היום י"ב תמוז, קיבל (בקאסטרנאא) ההודעה שמשחררים אותו, ותעודת החופש תניתן לו למחרת, י"ג תמוז, ואז – כאשר השתחרר למארי – נתגלה, איך שג' תמוז הרי "האחתהא דנאלה": נספך על כך שיצא אז מבינת האסורים והגולה לעיר מקלט (עונש קל יותר) – נודע אח"כ שהגליחתו לקאסטרנאא באה במקום העונש הדיפן החיים ר"ל שנוספק לו לפני-כן, דבר שהי' מעמיד בסכנה ופוגע – ר"ל – לכל המשך הענין דהרצת חתורה וחיוק ההדות בכלל והפצת המעניות חוצה בפרט, ותמורת זה הקלו את העונש והגלו אותו, עד שדבר זה הולך לכך ששחררו אותו למארי ב"ב-י"ג תמוז. ובגלל נס זה קיבע יום זה כ"חג האולה" מדי שנה ושנה.

• • • מזה ישנו גם לימוד מיוחד בהעבודה דהפצת המעניות חוצה, שנתתבה עד באופן שלא בערך ע"ל ולאחר האולה דג' תמוז וי"ב-י"ג תמוז:

• • • לכל לראש צריך יהודי להיות במצב ד"יפוצו" – מציאותו צריכה להיות מציאות ("באשטיין פולן") ד"יפוצו", מציאות שמפיצה אלקות, ובאופן שלמעלה ממידדה וחבלה (יפוצו ללא הגבלות). עוד לפני שאומרים לו מה (בפרטיות) הוא צריך להפיץ [מעיוניתו], וחיוב הוא צריך להפיץ [חוצה] – צריך הוא לדיעת, שמיד כאשר הוא קם בבוקר (לפני שעושה את עבודתו בפרטיות) הרי הוא מציאות ד"יפוצו" – "מודה אני לפניך כו' רבה פו", "אני נבראתי לשמש את קונו" אין הפטש שהוא מציאות לעצמו, ומציאות זו מתעסקת ב"יפוצו" (לשמש את קונו), אלא כל מציאותו היא "יפוצו". ובלשון הידע: "לכתחילה אריבער", מיד מלכתחילה עומד הוא מלמעלה ("אריבער").

אח"כ הוא צריך להמשיך זאת בפרטים: "מעניותו" – הוא צריך להפיץ דוקא את מעינות התורה, שמטרה בכל שהוא [למעלה מדדנות המלים שלמטה מזה, מי מקור וכיו"ב], והוא

צריך להפיצים "חוצה", החל מחוצה בעצמו (מנקודת האמונה וקבלת עול בשכלו ומדות וכוונות פנימיים שלו), עד בחוצה כפשוטה – חוץ מזה! אמות דקדושה, דישיבה, ביחכנ"ס וביחמ"ד, עד ב"חוצה" (עם ה"א שכולל חוצה) שאין חוצה למטה ממנו.

וע"ד הסיפור הידוע אודות חסיד שהלך ברחוב במדינה הריא – ללא התחשבות במדינות והגבלות כפי שהוא חסיד דחסיד אמיתי – בזמן שזה חי' קישר עם סכנה. ושוטר עצר אותו ושאל "קסטא אידיאט" (מי הולך?) וענה: "ביטול אידיאט" (ביטול הולך!) הוא ענה מה שה"י מונח אצלו באמת – שכל מציאותו היא "ביטול", והמציאות ד"ביטול" חולקת!

בירוד עם זאת הוא השיב לו דוקא **בוסיית** – כיון שביטולו נמשך גם בהמצב ושפת המקום – בהטבע ומציאות דרוסי – ע"ד "אזלת לקרתא הלך בנימוסיא", באופן שטבע ולשון המקום עצמו אומר ומדגיש ש"ביטול אידיאט".

אמנם עדיין נכללה להישאל השאלה – כפי שינסים ששוואלים: אמילו כאשר אני בעצמי עושה את עבודתי בשלמותי, עד שאני מגיע לדוגא שמציאותי היא "יפוצ" (תכלית הביטול) – מה התועלת בזה, כאשר "אתם המעט מכל העמים", ובעולם סביב ישנם שבעים אומות שהם ריבוי עצום בכמות בערך להכבשה אחת.

ובסגנון אחר: מה יאמר העולם ומה יאמרו האומות על כך שיהודי עושה את עבודתו ד"יפוצו מעינוגותי חוצה", ובמיוחד – בקירוב המאלה האמתית והשלמה, הרי אין הם מבינים מה פירוש הדבר? אמנם זוהי עבודה מאד גדולה ונעלית – אבל צריכים לכאורה להתחשב – טוען הוא – עם העולם!

והמענה על-זה הוא: העולם כבר מוכן (שוין צוגעניקייט, פארטיקייט)! כאשר יהודי יעשה את עבודתו כדבעי – באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, ויחד עם זה כפי שזה מלושב בכלים דלבושי הטבע – יראה אף שהעולם, טבע העולם ואומות העולם מסייעים לו בעבודתו.

אפילו, פעם (כאשר היו מניעות ועיכובים) ה'י' הסדר אצל החסיד, שמצב הוא, ובמילא אמר, "ביטול אידיאט"; נאכ"כ ועכשיו, כאשר כ"י' מהמניעות ועיכובים אינם [וכאמור לעיל, ישגם במדינה הריא נעשו שינויים גדולים לטוב], ואדבר – בעולם עצמו רואים את הניסים ונפלאות שמתרחשים בפרט בשנים האחרונות [שנת ניסים, ושנת אראנו נפלאות], עד כבר הגיע הזמן, שהגם שצריך להיות ענין שלמעלה ממדידה והגבלה – ניסים ונפלאות, ענין לניסים ונפלאות דאזולה האמתית והשלמה – ה"ז חודד גם בטבע העולם, שהעולם עצמו מסייע לצמיחת המאולה וכפי ש"פרח מטה אחר" פעל בטבע המטה, שתה"ר צמיחת הפירות בדרך הטבע!]

ועל כפי שה"י ביציאת מצרים – שכימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות – שניסוף על הניסים שהיו אז, הרי ה'י' יזנעלו את מצרים", באופן כזה שהגם שזה התחיל בדרך נס, תביא זה לך שהמצרים בעצמם סייעו בזה לבני"י, ונתנו יותר מכפי שביקשנו. נאכ"כ בהגאולה האמתית והשלמה – כאשר יהיו נפלאות אפילו בערך להנפלאות דצי"מ, וה"י' זה גם כן באופן כזה שהעולם וטבע העולם עצמו יסייע לך.

(מסורות יום ה' פ' בדר"ח תמוז ויום"ט קרח"ג תמוז התש"א - תמוז, תמוז מאידית*)

”ענינים לרצאות”

לקט נפלא של שירות בעיני הראי בעיני בשר

הערך הראיה בעיני-בשר אינו גורם שינוי בדבר עצמו

צדיקים לדעת, שכל מציאות הזמן היא רק מציאותה של התורה, שממנה משתלשל הזמן. והגם שבעיני בשר לא נראה כך, מכל-מקום זה שהענין בהעלים או במלוי - אין זה משנה כלל לעצם הדבר; כל השינוי הוא רק בכך, שכאשר הדבר במלוי - רואים אותו כולם, וכאשר הוא בהעלים - יתכן שהוא לא יראה, אבל כשלעצמו, הענין נשאר כמו שהוא.

ומה שבעיני בשר מציאות הזמן נראית כמציאות בפני עצמה - צדיקים לדעת שזה רק בגלל שמשתכלים בעיני בשר, אך האמת אינה כך, ומי שמזוכך רואה את האמת גם בעיני בשר.

יכולים הרי לטעון, כיצד יתכן שלושמה בגוף, בעוה"ז, יהי' הדרגש שכל המציאות דיום ולילה היא לא יותר מאשר תושב"ל ותושב"פ?

והתשובה על כך היא, שכבר ה'י' לעולמיים: משה ה'י' נשמה בגוף גשמי, וכי"ז "יבא משה בתוך העני" - עם הגוף שלו, "זיהי משה בהר ארבעים יום וארבעים לילה" - שבגופו הגשמי היו הארבעים יום וארבעים לילה בבחי' יום ולילה רוחניים. וזהו הוראה ונתנת כח לכל יהודי שכל יהודי צ"ל מתי יגיעו מעשי"י למעשה אבות יצחק ויעקב. ואפילו משה - שגם אצלו יהי' כך. אולי לא בעיני בשר - אבל עכ"פ בהשגת השכל והרגש הלב.

(תרגום חפשי משחת ש"פ משפטים ה'תש"ז - בלתי סוגה)

העובדה שאינו רואה אינה משנה את המציאות בפועל

... אמנם, עדיין יכולים לשאול על האמור לעיל שאצל כא"א מלישראל יכול להיות הענין ד"ארא אליו ה"י" - מדוע לא רואים הגלוי ד"ארא אליו ה"י" בפועל ממש?
 והמענה לזה: (א) לכל לראש – העובדה שאינו רואה בעיני בשר, אינה משנה את המציאות בפועל, כידוע המשל דכ"ק מו"ח אדמו"ר מחכמים שנוסעים בעולה רחומה לסוסים ומדברים דברי חכמה שמתחבטם של הסוסים על התבן כו' אינה משנה את מציאותה של החכמה שבה עוסקים החכמים היושבים בעולה.

דחפצת התורה והיהדות – אומרים לו, שג' תמוז פועל גאולה מכל השאלות והספיקות כו', מכיון שגשיא דרדנו הכריז "יהי ה' אלקינו עימנו כאשר ה' עם אבותינו", ש"הגם שאין אנו יכולים להידמות לאבותינו", מ"מ, ישנה הבטחה ברורה ש"יהי ה' אלקינו עימנו", ולא עוד, אלא, "לאשר היה עם אבותינו", ולכן בודאי שניתנו הכחות הדרושים למילוי השליחות הצלחה ובשלמות, ואין הדבר תלוי בראי בראינו של כל אחד ואחת.

ועוד ענין בזה – בהמשך דברי בעל המאמר והגאולה בג' תמוז, "לא מרצוננו גלינו כו' ולא בכחותינו אנו נשוב כו', אבינו מלכנו ית' הגלנו כו' והוא ית' יגאלנו כו'", שבה מרמז ענין נפלא:

כשמתעוררת שאלה
או ספק כו' האם יש לו
הכחות הדרושים למילוי
השליחות – אומרים לו,
שג' תמוז פועל גאולה
מכל השאלות והספיקות,
מכיון שגשיא דרדנו הכריז
"יהי ה' אלקינו עימנו
כאשר ה' עם אבותינו"
מת"ו

כיון שהגאולה היא "לא בכחותינו כו'" אלא ע"י "אבינו מלכנו ית'", הרי, מובן וגם פשוט, שגם כאשר חסר משהו ב"מעשינו ועבודתנו", אין זו סיבה לעכב, ח"י, וחי"ו, אפילו לראי אחד בלבד, את פעולתו של הקב"ה, ש"גאלנו ויקבץ נדחיינו כו' ויגלנו קוממיות ע"י משיח מאל צדק לארצנו הקדושה במהרה בימינו אמן".

ועכ"כ" לאחרי שכבר "כלו כל הקיצין", וכבר נסתיימה כל העבודה, גם "אחצוה הכפתורים", הרי בודאי שהגאולה צריכה לבוא תיכף ומיד ממש.

ולכן ובמילא, כל האמור לעיל אודות תפקידו ושליחותו של כאו"א לעסוק בהפצת התורה והיהדות, אינו מחליש כלל וכלל ואפילו משהו, ח"י, מהבקשה והדרישה של הגאולה בכל התקף – "עד מת"ו

ויה"ד שמהדיבור אודות הגאולה, ובפרט בימי הגאולה שמתחילים בג' תמוז – נזכר ונזכר ממש בגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו, תיכף ומיד ממש, "לא עכבן כחף עיני".

ובהמשך לזה ובמילא, נחוג את ימי הגאולה י"ב-י"ג תמוז ביחד עם בעל הגאולה, נשמה בגוף, "הקיצו ורננו שוכני עפר", והוא בראשם.

(משיחות ש"פ קר"ז, ג' תמוז ה'תשס"ח - תמוז)

ג' תמוז – יום השמחה של החסידים

אודות ג' תמוז יודעים הרי כולם, שביום ג' תמוז שחררו את הרבי מהתפיסה והרשוה ללכת לביתו, על מנת שהוא יהי' 3 שנים בגלות קאסטרנאמא.

שלבן ה' ספק אצל אחרים האם זה ענין של שמחה או לא.

אמנם הספק ה' רק אצל אלו שלא היו על אתר, אבל אלו שהיו על אתר וידעו את פרטי המצב, אצלם לא ה' שום ספק בזה, אצלם ה' בפשטות שהו מעבר מן הקצה אל הקצה.

בג' תמוז הוא יצא מממשלת שר בית הסתר לרשות עצמן, כי מה שה' הוא לא יתור מאשר ענין של גלות, שגלותו היו הרי עוד כמה וכמה עשיריות, מאות ואלפים.

זה שהרבי לא קבע את ג' תמוז כיו"ט בריש גלי כמו י"ב תמוז, יש לומר: היות ואצל נשמה כללית עיקר ענינה הוא ההשפעה שמשפיע לנשמות הפרטיות הנמשכות ממנה, וכידוע שגשיא ורדיעה ישראל "מניח" את עצמו עבור כל פרט ופרט, אפי' עבור פחות שבפחותים, ולכן כאשר היתה גאולה ממאסרו הפרטי, אבל עדיין זה לא הגיע לגאולה בפועל לכל אלו השייכים אלי – לא ה' זה אצלו יו"ט שכל זמן שחסר אצל הנשמה הפרטית הרי כל נשמה פרטית היא נקודה עיקרית בשמחה הכללית.

אמנם כל זה אינו אלא ביחס לרבי כפי שיש לו שייכות לחסידים, אבל כאשר מדובר על הנשמה כנשמה פרטית, אזי אצל הרבי עצמו – כפרט, גם ג' תמוז הוא גאולה ושמחה גדולה. אשר לכן כאשר מדובר על חסידים שצריכים להתמסר לרבי כפי שהוא בתור פרט, והרי "אהבת לרעך כמוך" מותר שיהי' גם מהחסידים לרבי, אזי אצל חסידים צריכה להיות שמחה גדולה גם בג' תמוז, מצד הגאולה של הרבי כאיש פרטי.

ובפרט שאצל נשמה כללית הרי גם הענינים שהם אצלו כפרט גם להם שייכות לכלל. וכך גם בענין של ג' תמוז, שלמרות היותה גאולה פרטית, אבל בהעלם הרי כבר ה' בזה גם הגאולה הכללית שהתגלתה לאחמ"כ בפועל בי"ב תמוז.

ונמצא שבג' תמוז צריכה להיות שמחה אצל חסידים יותר מאשר אצל הרבי. מכיון שהרבי – עיקר ענינו הוא בשביל נשמות פרטיות ובג' תמוז עדיין ה' זה בהעלם. משא"כ חסידים שצריכים לחשוב על הרבי גם כפרט, אצלם צריכה להיות גם בג' תמוז שמחה גדולה. משא"כ בי"ב תמוז – אזי השמחה של הרבי ושל החסידים שווה.

במילא יתוודעו עכשיו בשמחה עד לאחר ההבדלה, וגם בימים שבינתיים – עד לחג הגאולה י"ב-י"ג תמוז, שאז צריכים להסיף עוד בשמחה.

(תרגום תפשי משיחת ש"פ קר"ז, ג' תמוז ה'תשס"ח - בלתי מוגה)

כיצד אפשר לברר האם ג' תמוז הוא ענין לטובה או לא?

הגתה: "יעד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

התועידות זו קשורה עם ג' תמוז, נוסף לזה שהיא קשורה עם שבת, כמובן נפשוט.

ג' תמוז הוא היום שבו יצא בעל המאסר והגאולה מבית האסורים על מנת לנסוע לעיר מקלטו קאסטר-אמא, כפי שהממשלה מפטה אותו.

בשעת מעשה ה' אז ספק האם זה ה' ענין לטובה או לא לטובה – כלפי שמיא גליא שזה ה' לטובה ו"אחתלתא דגאולה", אבל כלפי בשר ודם ה' בזה ספק. לאחמ"כ התברר גם למטה שזה ענין לטובה, כיון שזו היתה האחתלתא דגאולה, שאח"כ הביאה לגאולה של י"ב-י"ג תמוז כששחררו אותו לגמרי (גם מהגלות בקאסטר-אמא), עד לשנה הבאה – הגאולה והציאה מהמדינה החיה למדינת שבתם הוא יכול ה' להרביע תורה ומצות והפצת המעיינות חוצה בלי מניעות ועיכובים.

כיצד אפשר לברר האם ג' תמוז הוא ענין לטובה או לא? הדרך לזה היא כנכל ענין וענין, שיצרכים לעיין בתורה, שהרי "אסתכל באוריינתא וברא עלמא", והיא "תורה אור", היא מאירה ונוחנת בדרך בכל דבר ודבר.

וב"תורה אור" צרכים במיוחד להסתכל בחלק ההלכה שבתורה – כיון שבשאר חלקי התורה יתכנו סברות לכאן וסברות לכאן ו"אלו דברי אלקים חיים", שניהם הנים דברי אלקים חיים ב"תורה אור" גופא, משא"כ הלכה נותנת בדרך באופן אחד דקא, אמת לאמיתו, וזהו עמו – שהלכה כמותו בכל מקום".

ובענינו – צרכים להסתכל בהלכה ולדאוג מהו החילוק ע"פ הלכה בחומר העונש דבית האסורים (היכן שבעל המאסר והגאולה ה' עד לג' תמוז) ושל גלות בעיר קאסטר-אמא, ומכך אפשר למדוד האם היציאה מבית האסורים על מנת לנסוע לקאסטר-אמא בג' תמוז היא ענין לטובה או לא.

מוצאים בהלכה, שיש חומר בזה מה שאין בזה, מצד אחד בית האסורים חמור יותר מגלות, ולאידך גלות חמורה יותר מבית האסורים. לכן ה' ספק – ע"פ תורה – האם ג' תמוז ה' לטובה או לא, כיון שמצד אחד זו היתה יציאה ממצב חמור למצב קל יותר, אבל לאידך היתה זו יציאה ממצב קל למקום חמור.

והענין:
חומר העונש של בית האסורים (לגבי חומר העונש של גלות) בהלכה, יובן מכך שאחד מה"אבעה צרכין להודות" הוא "מי שה' חבש בבית האסורים ויצא", שזה לא כתוב בגמרא לייצא מגלות.

נוסף לזה, בית האסורים אינו עונש ע"פ תורה, ואידך, הוא היפך התורה . . . משא"כ גלות היא עונש ע"פ תורה – "מכה נפש בשגמה" צריך ללכת לגלות לעיר מקלט: שמה מובן

ויתירה מזו: לא רק שאתה מחוייב בזה, אלא כיון שישנו ציווי ד"מעלין בקודש", צריכה להיות אצל חוספה בעבודה בכל שנה ושנה, אפילו לגבי העבודה כפי שהיתה בפעם הראשונה בשנת תרפ"ז!

ממשיך הוא להקשות – באיזה פרט בעבודתו צריך הוא להעלות בקודש, הרי ישנם תר"ג מצוות?

ובאין מצוה שהוא רק יתחיל – גבא מיד ה"קלוגנקען" בריצה ויסעו: מי אתה "א-טיביע-דאם" שתוכל למדוד באיזו מצוה מחת"ג מצות עלית להעלות בקודש, כאשר התורה אמרת "לא תהא יושב ומשקל במצוות" של תורה" אלא "קלה שבקלה" ו"חמורה שבהמורה" הם שוות; איזו מצוה שהוא רק יתפוס – יסעו ה"קלוגנקען" שישנם הרי עוד תר"ב מצוות! ומה יוצא מזה בפועל – שהוא לא עושה כלום, הוא לא מעלה בקודש כלל אפי' במצוה אחת!

אומרים לו, שהוא לא צריך לטרוח ולחפש באיזו מצוה להעלות בקודש – כיון שבעל הגאולה כבר הודיע, שהשלחות של דורנו זה היא לעסוק בהפצת המעיינות חוצה!

במילא יש לו מיד את החוראה מג' תמוז, שהוא צריך לעשות את העבודה, ביחד שאת וביחד עוז, ובאופן של מעלין בקודש, של הפצת המעיינות חוצה, בתור חלק מהפצת היהדות, או להיפך: הפצת היהדות היא חלק מהפצת המעיינות חוצה.

וכמוצדב כמ"פ הדיוק בכל שלשת הלשונות: הוא צריך להביא את המעיינות עצמם, ובאופן דיפנצו, ובחוצה ממש, עד שהוא פועל מחוצה שיהי זירה לו יחי' בתחתונתו.

והיות שתובענים ממנו עבודה זו, ו"איני מבקש כו' אלא לפי כח", בודאי שיש לו את הכחות לפעול זאת בשמחה ובטוב לבב, בשמחה אמיתית ובטוב לבב אמיתי, שהרי הקב"ה מברך אותו בבני חיי ומזוני ריחתי, ובכולם – ריחתי.

(תרגום פשוט משחז"ש"פ קרח, ג' תמוז ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

ג' תמוז פועל גאולה מכל השאלות והספיקות כו'

ובכל זה נחתוסף הציורי והחוראה, ביחד עם נתינת-כח, מימי הגאולה, החל מהתחלת הגאולה בג' תמוז – "להוסיף הציורי והחוראה תורה והחזקת היהדות".

והדגשה יתירה בהנתינת-כח – בדברי בעל המאסר והגאולה בג' תמוז . . . "נשאים את תפלה להש"ת – יהי ה' אלקינו עמנו כאשר ה' עם אבותינו על יעזבו ואל יטשנו, שיש בזה גם בקשה וגם הבטחה, אשר הש"ת יחי' עמנו כאשר ה' עם אבותינו, הגם שאין אנו יכולים להדמות לאבותינו כו'".

כלומר, כשמעתיארת שאלה או ספק כו' האם יש לו הכחות הדרושים למילוי השליחות

ש"מלכותא דארעא כעין מלכותא דקיעי".

זאת-אומרת, שהספק בדבר (האם היציאה מבית האסורים בג' תמוז היזה לטובה או לא) היא ספק ע"פ תורה.

וכמוכן מזה גופא שהי' ספק בדבר פה למטה – שזה נשתלשל מנכ' שהי' ספק למעלה. אמת אמנם שכלפי שמאי גליא שלפועל יתברר שזהו ענין לטובה, ונעין תחלתו בסופן – אבל למעלה גופא ישנם חלוקי דרונת: מצד דגא נעלית יותר למעלה, הדרגא שבה "לגא לפומיא לא גליא", יודעים אמנם שבפועל זהו ענין טוב, אבל לגבי דגא תחתונה יותר למעלה, ישנו ספק בדבר, ומהו נשתלשל הספק למטה, שפה למטה, אפילו אצל יהודים, הי' ספק האם זהו דבר טוב.

ועד כדי כך הי' הספק שאפילו אצל נשיא דרנו, עי"פ בדיבורו בגלוי, לא שמענו אז שזהו ענין של גאולה, ואדרבה – שזה ענין של גלות.

.. במה דברים אמורים שהי' (דגא שהי' בה) ספק פה למטה בגלוי – בשנה החיא, אבל במשך הזמן, ועיכא"כ עכשיו, נתגלה שהיציאה ממאסר בג' תמוז היזה האתחלתא דגאולה, שאח"כ הביאה לגאולה גם מעיר מקלטו בי"ג-י"ג תמוז, עד שבשנה הבאה הוא לגמרי יצא מהמדינה החיא, ואז זה נקבע ליום גאולה כפי שהוא כותב במכתבו [עי"ד מה שהי' בנס תנוכה – ש"לשנה אחרת קבעים ועינאום ימים טובים בהלל והודאה"].

וסתו מוכיח על תחלתו – סוף הענין גילה שגם תחלת הענין בג' תמוז (שלכתחילה הי' ספק וסבא שזהו ענין של ירידה) הוא יום גאולה – אתחלתא דגאולה.

זאת-אומרת: הגאולה היא לא רק מכאן ולרבה, מזמן בירור הספק ואילך, זה לא חידוש, שהרי זה לאחרי הכידור, אלא הגאולה היא גם מלמעפי, מעיקרא.

צריכה להיזה הוספה בעבודה דג' תמוז בכל שנה ושנה

. . . מכך מובנת החוראה לכא"א בעמדתו בג' תמוז:

מישהו יכול לטעון, אמת אמנם ששומעיים ביאורים, הסברות ורואיות שג' תמוז הוא יום גאולה כפי שעכשיו נתגלה למפרע – אבל הוא לא מחוייב להיזה טוב יותר מכפי שהיו אז בשנת תרפ"ג, שאז אפילו אצל נשיא דרנו (עי"פ בגלוי) היזה סברא שזהו ענין של גלות? אומרים לו: מה זאת-אומרת שאתה לא מחוייב? אמה הרי שמעית אודות הגאולה, ובמילא עכשיו חנן יודע שג' תמוז הוא האתחלתא דגאולה, ואתה שמעית מה שגבל הגאולה כותב במכתבו החדיע (לחומתו י"ב תמוז הראשונה) ש"לא אותי בלבד גאל הקב"ה בי"ב תמוז, כי אם גם את כל מחבבי תורתנו הקדושה, שומרי מצויה, וגם את אשר בשם ישראל (רק) יכונה" – במילא חנן בודאי מחוייב שהגאולה, שהיא גם הגאולה שלך, תעורר כר הוספה בעבודתך כבר בג' תמוז באופן ד"כמליים לתוש"י".

שהעונש דבית האסורים הוא המור מהעונש גדלות – מצד זה שהוא היפך התורה.

.. שמזה מובן בנוגע למאסר של כ"ק מו"ח אדמו"ר, שזה הי' ענין הכי חמור, בהיזה עונש שהוא היפך התורה. ז. א. שנוסף לזה שכל המאסר הי' ענין שהוא היפך ובניגוד לתורה ומצוות, אזי עצם העונש על זה – ענין המאסר – גם הי' היפך התורה.

שמצד זה יש לבית האסורים חומר לגבי העונש גדלות.

.. וכפי שזה גם בפסוק: בגלות לא מוגבלים כ"כ כמו בבית האסורים, כיון שאפשר להסתובב ולחיות יחד עם אנשי ביתו, לאכול ולעשות מה שרוצים (במקום זה עצמו), ואדרבה – כותב שבוערי מקלט צריך להיות "חיותא ולכו "מגלין רבו עמו", משא"כ בבית האסורים מאבדים את כל העצמאות ("בעיה"בשקייטי") וכו'.

לאיד גיסא, יש בהלכה חומר בעונש הגלות שלא

מובא על בית האסורים – כמ"ש בחינוך בנוגע לעונש הגלות בערי מקלט (על "המכה נפש בשגמה"), שצער הגלות "שקול כמעט כצער מיתה, שנפד האדם מאותהו ומאין מולדתו ושוכן כל ימיו עם זרים".

יצא-אם-כן, שעי"פ תורה (וחלק ההלכה שבתורה) ישנם שתי סברות האם עונש המאסר הוא חמור מאלות או הגלות חמורה מהמאסר.

ועפ"ז מובן מדוע בג' תמוז בשנה החיא – כשבגל המאסר והגאולה יצא מהמאסר על-מנת ללכת לגלות לעיר מקלטו קאסטר-אמא – הי' ספק, וספק ע"פ תורה, האם זהו ענין לטובה או היפך הטובה:

מצד אחד היזה הסברא (עי"פ תורה) שמאסר הוא

חמור יותר מגלות, לכן זהו ענין טוב כאשר יציאים מהמאסר והולכים לעיר מקלט קאסטר-אמא, כיון שבבית האסורים לא היזה לו שום עצמאות, משא"כ קאסטר-אמא הוא מחוז שלם, והוא יכול שם להסתובב. להתפלל וללמוד תורה. עד כפי שהי' בפועל, שהענינו במצב ההדות שמה ובו שמה מקוה, שענינו הוא "זורקתי עליכם מים טהורים וטהרתם", הכנה לגאולה העתידה לבוא, ובמילא גם לגאולה מגלות זו הפרטיית, שהי' כל גאולות שם חד הוא.

לאיד גיסא, היזה סברא ע"פ תורה שעונש הגלות בקאסטר-אמא הוא חמור יותר מהמאסר בבית האסורים – כיון שכל זמן שהוא הי' במאסר עוד לא הי' פסק-דין ברור (מארה"ע) מה הי' דינו, במילא היז אז עוד אפשריית שישחררו אותו לגמרי; משא"כ כאשר הוא יצא מהמאסר וגלה לקאסטר-אמא – זה כבר הי' לאחרי שפסקו פס"ד ברור שהוא צריך ללכת לגלות, ולאחרי שנותנים פס"ד בפועל קשה לשנותו, כפסוקת הענין, ובפרט

אתה הרי שמעית על
גאולה, ובמילא עכשיו
תנך יודע שג' תמוז הוא
האתחלתא דגאולה, וא"כ
תנך בודאי מחייב
שהגאולה תעורר כר
הוספה בעבודתך כבר בג'
תמוז באופן ד"כמליים
לתוש"י".